

ALEKS FINLI

**AKO
MI SE
NEŠTO
DESI**

Prevela
Nevena Andrić

 Laguna

Naslov originala

Alex Finlay

IF SOMETHING HAPPENS TO ME

Copyright © 2024 by Alex Finlay

Translation copyright © 2025 za srpsko izdanje, LAGUNA

Posvećeno Trejs

PROLOG

LEENVORT, KANZAS

„Ne moramo da...“, šapuće Rajan.

Alison vozi očev besprekorno čist be-em-ve sedan po zemljanom putu; kamenje pršti pod gumama, a ona ne odgovara. Samo uputi Rajanu poluosmeh i skrene u zabačeni prolaz između drveća koji klinci ironično zovu Ulica ljubavnika u čast mesta na koja, u starim horor filmovima, tinejdžeri idu da se vataju.

Ona gasi duga svetla, a onda sede u tami; čuju se samo zrikavci i prigušena tutnjava groma u daljini.

Bez reči, ona sa zadnjeg sedišta dohvata ranac. Nesumnjivo su unutra ćebe, sprej protiv insekata... kondomi.

Rajan izlazi za njom napolje, kreću do svog omiljenog mesta, pod velikim hrastom – istog onog gde su se prvi put poljubili, davno, u prvom srednje; sve je kao magla sastavljena od školskih igranki, fudbalskih i košarkaških utakmica, pripremnih časova za standardizovane testove i prijava za koledž. Alison odmotava ćebe i prostire ga na travu. Letnja noć odiše vlagom i nadom.

Rajanu podrhtavaju ruke – ne, čitavo telo. Toliko je čekao ovu noć, *čeznuo* za njom. Ipak, nekako se premišlja, obuzima ga neobično oklevanje.

Sve to nestaje kada se ona nagne prema njemu i poljubi ga, a njemu elektricitet prostruji svim nervima.

S neba se opet čuje potmula grmljavina. Lišće šušti na vetru.

„Znam da *ne moramo*“, kaže mu ona na uvo dok ga potiskuje naniže i oni se spuštaju na ćebe.

Vrat mu se ježi i podilaze ga žmarci u rukama, no Ali očigledno primećuje da je on uzdržan. Odmiče se. „Je l’ sve u redu?“

Rajan joj ispituje lice; zaogrnuo je senkama, ali on uspeva da razabere otmene crte – široko postavljene oči, oštro naglašenu vilicu... te usne...

„Samo mi sve ovo liči na kraj, a ne na početak“, kaže on. „Kao da se opraštamo.“

Ona se osmehne. Pomalo razdraženo, na onaj svoj način. „Munjo, ti ćeš sad ovo prenapumpati u glavi.“

On joj uzvraća pogled u tami. Alison mu je dala taj nadi-mak, koji će ga verovatno pratiti do kraja života. Upoznali su se na času algebre u devetom razredu. Bila je nova u gradu. On je bio košarkaška zvezda – prvak visok metar i devedeset i nešto, zaboga, pa još u prvoj postavi školskog tima – ali na nju to nije ostavilo naročit utisak. Pitao ju je može li da prepiše domaći od nje. Trudio se da se snađe, jer nije nadaren za matematiku, i ujedno lenjo pokušavao da flertuje s njom.

Što se ticalo Ali, to nije dolazilo u obzir: „Samo zato što kao munja jurcaš po košarkaškom terenu, ne znači da ćeš sve dobiti na tacni.“ I tako je ostao „Munja“. Posle toga, od novembra do marta svake godine, gomila je skandirala s tribina:

Mu-nja... Mu-nja... Mu-nja...

Njen glas mu razveje misli. „Ne opraštamo se, samo ne idemo na isti koledž. Ostaćemo zajedno.“

Oboje odlaze sutra. Ona na Bard, da studira likovne umetnosti, a on na Kanzaski državni, da sedi na klupi kao rezerva. Odličan je bek, ali samo po merilima Levenvorta u Kansasu, ne i prve koledžske lige.

„Tvojim roditeljima je uspeo“, dodaje ona. Oduvek su je očaravali njegovi tata i mama, koji su bili u vezi od srednje škole i još su bili jedno drugom privlačni. Rajan je jednom ispričao Ali kako je godinama mislio da njegov otac, radnik u fabrici *Grejt vestern*, ima nekakvo medicinsko znanje, jer kad god bi mami nešto falilo – kada bi se ušinula, udarila prst na nozi, posekla se na papir – tata bi rekao: „Znam ja lek za to“, i majka bi pocrvenela, zakikotala se i rekla: „A znaš, je li?“ Rajan se setio koliko se užasn timerio u višim razredima osnovne kad je shvatio o *kakvom* leku otac govori.

Na obraz mu padne krupna kap kiše. Onda još jedna. Zatim na nebu sevne munja.

„Mislim da nam bogovi nešto poručuju.“ On pođe da ustane, ali ona ga zgrabi za ruku.

„Ostani...“

U iskušenju je; krv mu vri u venama kad je zamisli golu i potpuno promočenu. Ipak, tu maštariju razveje glasan prasak, a za njim izlomljena munja, manje od pedeset metara daleko.

Bila bi to lepa smrt, svakako, ali čak i Ali shvata da im večeras nije suđeno.

Dok kiša lije u potocima, oni trče do kola. Oboje su potpuno pokisli; vintidž majica s *Bon Džovijevog* koncerta pripijena joj je uz telo. Smeju se, ali nelagodni smeh je pun razočaranja – i možda olakšanja.

Pri svetlosti lampice na plafonu kola toliko je lepa, onako slepljene kose, s razmazanom šminkom, da se on nagine prema njoj i ljubi je.

Alison ga željno privlači k sebi. Na tren zastane. „Drh-tiš“, kaže.

„Od kiše“, odgovara on, ali to nije istina.

Onda joj skine majicu preko glave i kaže: „Znam lek za to.“

Sledeći časak je maglovito nejasan.

Tresak kada neko naglo otvori vrata automobila.

Vrisak.

Žestok udarac u glavu.

Zatim je jutro.

Rajan je napolju, na mokroj travi.

Automobila nema.

Nema ni Ali.

PRVI DEO

PRVO POGLAVLJE

MONTEPULČANO, ITALIJA

Prošlo je pet godina, i ona je prva žena – prva osoba – koja je uspela Rajanu da izmami osmeh.

„Zašto želiš da budeš pravnik?“, pita Nora Vatanabe.

Sede za visokim stolom u baru – jedinom do kog se može peške stići iz njihovog pansiona. Nema još ni deset, ali bar se prazni. U Montepulčanu se sve rano zatvara, čak i barovi i noćni klubovi.

„Šta je ovo, razgovor za posao?“, odgovara Rajan i osmehuje se zbog njene upornosti. Pita ga to već treći put. Na drugoj strani prostorije vidi Edija, njihovog druga sa studija, kako kreće napolje s nekim Italijankama koje se pretvaraju da ne govore engleski.

Nora zaškilji, pa se i sama malčice osmehne.

Ako Rajan odgovori na pitanje, ni jedno ni drugo se više neće smešiti. Ideju da studira pravo dobio je pre pet godina, zahvaljujući advokatu za krivično pravo kog je Rajanov tata uzeo kada su pitanja policije postala nasrtljivija: *Jeste li se ti i*

Alison u poslednje vreme svadali? Jeste li bili pred raskidom? Zašto odmah nisi pozvao policiju? Kako je moguće da ništa nisi video?

Pitanja su bila na mestu. Nije bilo tragova, ničeg da ukaže na to šta se dogodilo; od Ali i be-em-vea njenog oca nije ostalo ništa.

S vremenom su istražitelji postali nestrpljivi, vidno sumnjičavi. *Krupan si momak, zašto se nisi opirao? Kako je neko mogao tek tako da je otme?*

Ipak, njihovo poslednje pitanje – *Rajane, šta si joj uradio?* – toliko je uzrujalo njegovog oca da je unajmio Martija Selindžera. Marti je ušao u sobu za saslušanje, rekao policiji da je Rajan završio sa odgovaranjem na pitanja, i da ga ili uhapsu ili puste.

Pustili su ga.

Ipak, nije bio slobodan. Ne od sumnji. Ne od griže savesti što nije uspeo da je zaštititi. Ne od sopstvene nesposobnosti da pruži policiji bar neki upotrebljiv trag.

Rajan je čak otišao kod hipnotizera. Na seansi je povratio nanosekund sećanja. Prizor muškog lica. Obično lice, od kog se crtač foto-robota samo iznervirao. I video je sliku dve šake – obe bez malog prsta – kako izvlače njega, Rajana, iz automobila. Terapeut je zaključio da je pre u pitanju košmar, izmaštani monstrum izazvan osećajem krivice, a ne stvarno sećanje.

Rajan je pošteđen Norinog daljeg ispitivanja kada se Edi svali na barsku stolicu pored njih. Rajan je pristao da večeras izađe samo zato što je Edi već dosadio svima u društvu. Nova redakcija *Džordžtaunskog pravnog lista* – studentskog časopisa za najbolje i najuspešnije, koji niko ne čita – organizovala je put u Italiju da bi se svi opustili od ispitnog roka i isplanirali izdanje za sledeću godinu. Donator, bivši

tamošnji student, svakog leta im plati putovanje. Rajan je isprva odbio ponudu, činila mu se kao nekakva nezaslužena bogataška povlastica, ali je cimer navalio na njega da i on pođe. Edi ga je preklinjao. Rekao mu je da se niko neće družiti s njim ako ne krene i Rajan.

„Mrzim Italiju“, kaže Edi i baca pogled ka ženama koje su ga otkaçile. Gundža od početka putovanja; to je samo jedan primer zašto Edi ide mnogima na živce, pa ga čak smatraju i nesusnim.

Nora odmerava Rajana i Edija kao da joj nije jasno zašto se druže. Rajan ni sam nije siguran, izuzimajući činjenicu da njegovom cimeru treba drug. Rajan je prosto bio najbliži.

Stazom pored puta polaze u opasnu šetnju do pansiona. U okolini nema uličnog svetla, a automobili i motocikli ludački voze uzanim auto-putem prosečenim kroz valovite bregove.

„Zar je previše tražiti bar jedan meksički restoran u celoj Toskani?“, kaže Edi dok hodaju, a cipele im škripuću po šljunku. „Samo mi se jedu takosi, je l’ to tako strašno?“

Nora postrance pogleda u Rajana, ali ništa ne kaže.

„I kako je moguće da ne stavljaju led u piće i da nigde nije klimatizovano? Tako je vruće.“

Rajan i Nora odmaknu napred da više ne čuju šta Edi govori. Uz strmo brdo se penju ka srednjovekovnom gradu.

Kao i bar, većina restorana i radnji u to doba je zatvorena, ali se deca igraju na trgu. Neki dečak šutne fudbalsku loptu prema Rajanu, koji je zaustavi stopalom, pa je šutne nazad. Dečak pokaže na Rajana i kaže: „*Gigante! Gigante!*“, a Nora se smeje.

Rajan diže ruke, reži i ide prema njima kao Frankenštajn. Sva deca beže, cičeći od oduševljenja.

„Div“, kaže Nora. „Pristaje ti.“

Rajan se kratko osmehne. Navikao je na nadimke. U srednjoj školi su ga zvali Munja. Kasnije, na prvoj utakmici

na Kanzaskom državnom univerzitetu, protivnički klub je s tribina dovikivao ne baš tako prijatno ime:

U-bi-co... U-bi-co... U-bi-co...

Nisu prestajali da ga kinje. I ne samo protivnički timovi. Podkasti. Kriminalističko-dokumentarne emisije. Trolovi sa interneta. Na kraju je Rajan prestao da igra košarku, promenio ime iz „Rajan Ričardson“ u „Rajan Smit“ i prebacio se na drugi koledž. Mislio je da će javnost prestati da ga razapinje prošle godine, kad je policija objavila da je našla dokaz – DNK – koji povezuje otmicu Alison sa ubicom s reke Misuri. Ubica s Misurija je priznao da je pobio osam žena, koje je uhvatio u gradovima duž reke, ali je poricao da je oteo Ali. Onda su ga drugi zatvorenici trideset sedam puta uboli improvizovanim nožem, i tako je slučaj zatvoren, a jebeni oblak sumnje se još nadnosio nad Rajanom.

Rajanov telefon zasvetli: neko ga zove. Gleda notifikaciju. Otac, u Kanzasu, gde je sedam sati manje; verovatno samo hoće da se čuje s njim. Rajan pušta da se poziv prosledi u govornu poštu. Zvaće ga posle.

U pansionu – preuređenoj toskanskoj seoskoj kući usred vinograda, koji se još održavaju – Rajan kaže Nori laku noć. Jedan otegnut časak ona ga gleda u oči; odmerava ga.

„Nikoga ne možeš prevariti“, kaže na kraju.

Rajana nagonski obuzima nalet panike. Dah mu zastaje u grlu, on čeka, nada se da se sledeće reči neće ticati njegovog pravog imena i devojke nestale u srednjoj školi.

„Znam zašto želiš da budeš pravnik“, kaže Nora, pa baci pogled ka Ediju, koji upravo ulazi u zajedničke prostorije. Opet duga pauza. „Hoćeš da pomažeš drugima.“ Ona odlazi ka svojoj sobi niz hodnik i preko ramena dovikuje: „Laku noć.“

Odmah iza Edija unutra upada grupica pod vođstvom Ejdena i Džejka, još dvojice kolega koji putuju s njima.

Preglasni su i suviše pijani; klasika. S njima su i četiri žene, studentkinje sudeći po godinama.

„Rajane! Brate!“, kaže Ejden. Zgrabi Rajana za ruku, grubo ga privuče k sebi i obgrli ga oko ramena.

Ejden pokaže prema mladim ženama, koje su također popile koju čašicu previše. „Upoznaj se s...“ On zastaje, kao da shvata da nije zapamtio imena. „Upoznaj se s našim novim drugaricama. Iz Kalifornije su.“

„Idemo da se bućnemo u bazen“, dodaje Džejk. „Ajde s nama.“

Devojke se slažu.

„Edi, brate, ajde i ti!“

Rajan klima glavom. „Vidimo se tamo“, kaže, iako nema nameru da ide na kupanje. Nema ničeg goreg nego biti u društvu s grupom pijanih ljudi, a ti si trezan. Ipak, lakše mu je da se složi nego da se nateže sa Ejdenom i Džejkom. Dvojac pripada studentskom bratstvu Kapa Nešto Nešto; nerazdvojni su još od prvog dana na pravima. Potpuno je neverovatno što su obojica zapravo pametni u tri lepe.

Društvo se otetura dalje. Jedna devojka u prolazu pređe rukom duž Rajanove podlaktice. „Što ne dođeš...“

Pošto se grupa odvuče napolje, Edi odmahne glavom. „E, da mi je da sam u tvojoj koži, samo na jedan dan.“

Rajan se namršti.

„Gde je Nora?“, pita Edi.

„Otišla je u krevet.“

„A zašto ti nisi s njom?“

Rajan se opet mršti.

„Brate, ja tebe ne razumem“, kaže Edi, kroz prozor zagledan u siluete koje se skidaju dok po travi trče prema beskonačnom bazenu*. „Devojke te same spopadaju – ma,

* Bazeni spuštene ivice, preko koje voda kaskadno pada, pa izgleda kao da bazen nije ograđen. (Prim. prev.)

do mojega, i momci isto. Ubio bih da bar jedan dan budem na tvom mestu.“

„Možda bi ti bolje išlo ako bi dopustio ljudima da te upoznaju. Samo budi ono što jesi“, odgovara Rajan.

„Buraz, ja i *jesam* ono što jesam.“

Rajan se i protiv volje osmehne. „Možda treba *malo manje* da budeš ono što jesi.“

Edi klima glavom kao da je to dobar savet.

„Što ne odeš ti na kupanje?“, pita Rajan i pogleda grupu koja se brčka u plavoj svetlosti bazenskih lampi.

Edi razmisli. „Ma jok, ne pada mi na pamet da ulazim u vodu s braćom Hlamidijan.“ To je Edijev dražesni nadimak za Ejdena i Džejka. „Nema na ovom svetu dovoljno hlora za tako nešto.“

„Laku noć, Edi“, kaže Rajan. Kreće ka svojoj sobi.

Edi mu dovikne: „Stvarno jednom moram da upoznam tu devojk.“

Rajan se radoznalo okrene. „Koji?“

„Tu za kojom patiš.“

U sobi Rajan skida majicu. Nesnosna je vrućina. Edi je u pravu što se tiče klimatizacije. Vidi da mu je tata ostavio glasovnu poruku. Još nije u stanju da napiše ono što hoće da kaže, kao sav normalan svet.

Rajan se sprema da pusti poruku kada primeti nešto na podu – koverat; kao da ga je neko gurnuo pod vrata. Otvara ga, i srce mu zastaje:

Moramo da se nađemo. Sutra, u deset ujutru, kod Palaca.

Znam ko si.

DRUGO POGLAVLJE

LEENVORT, KANZAS

Popi Mekgi se budi; neka prilika bulji u nju s visine. Na iskrzanom posteru u spavaćoj sobi iz detinjstva, Bijonse, u miniću od šljokica, stoji u raskoraku, s rukama na kukovima, i strastveno strelja pogledom.

Ranije je i Popi bila tako sigurna u sebe. Ipak, posle tri godine u vojsci, nije više ono što je nekad bila. Sve je samo još gore zato što je u roditeljskoj kući i spava u jarkoružičastoj posteljini, a Kraljica Bi izgleda kao da se razočarala u nju.

Ustaje, tušira se, oblači se i pilji u ogledalo na zadnjoj strani vrata. Nova uniforma joj je grozne nijanse smeđe boje i ne stoji joj dobro. Popi je visoka metar i pedeset pet, pa izgleda kao dete koje se maskiralo u vozača kurirske službe, samo što nosi pištolj za pojasom. Ona ugura pramen duge riđe kose u punđu i ispravi pločicu sa imenom: ŠERIFOVA POMOĆNICA MEKGI.

Nije želela taj posao. Nije želela da se vraća u ovaj gradić. Ipak, posle naglog otpusta iz vojske, nije imala baš mnogo

izbora. A i neko je morao da se brine o ocu nakon mamine neočekivane smrti. Popi je upravo razgovarala s njom telefonom – baš kao svakog dana – kad je mama odjednom rekla: „Nešto mi nije dobro.“ I to je bilo to. Moždani udar. Godinu dana pre Popinog dvadeset prvog rođendana; godinu dana nakon što su ustanovili da tata ima rak.

Što kažu, kad krene, ne prestaje.

Ona još jednom pogleda u ogledalo, ispravi kičmu i kreće iz sobe.

U kuhinji se iznenadi što je otac ustao, što sedi za stolom. Izgleda umorno i slabo, pepeljast je u licu. Svratio je i njen stariji brat Daš. Na stolu je masna kesa iz *Mekdonaldsa* i list papira iz sveske sa spiralom na kom je neko rukom napisao: **Čestitamo!**

„Šta je ovo?“, pita ona.

„Prvi ti je dan...“, kaže Daš.

Tata se zakašlje i Popi pogleda u brata. Zbog ovoga se vratila. Daš nema stvarnu svest o očevom zdravstvenom stanju – zapravo, ni o čemu. Sve ti je jasno kad shvatiš da je to sasvim odrastao čovek, a i dalje se predstavlja nadimkom koji je dobio kao srednjoškolski košarkaš.

„Tata, daj da te odvedemo u krevet“, kaže Popi.

„More, mani me se“, kaže otac, pa dohvati kesu iz *Mekdonaldsa*, izvadi mekmafin i stavi ga na tanjir ispred njenog mesta za stolom.

„Jeste, Serpiko, iskuriraj“, kaže Daš.

„Ko ti je taj Serpiko, koji moj?“ Ne čeka da on odgovori. Seda za sto i odmotava sendvič.

Dok jedu, Daš brblja, a otac se smeje. Uprkos manama, Daš je dobričina kao i otac; oduvek je i bio.

Kad završe, Daš slaže tanjire u sudoperu. Popi kaže: „Nadam se da slavlje podrazumeva i pranje sudova.“

Daš se osmehne. Ima mio osmeh, zato se lakše probija kroz život. I *jeste* mio, ako ćemo pravo. Nepouzdan ali mio čovek dobrog srca, po ponašanju sličan Šegiju iz *Skubi-Dua*, sa sve čekinjastom bradicom. I otkud njoj pravo da ga kritikuje? Daš lepo zarađuje u salonu automobila i ne živi u svojoj staroj sobi.

„Ja ću, sele. Idi ti u stanicu. Dok vam opština nije ukinula sredstva.“

Tata se smeje suviše gromko i dobija napad kašlja. Sudovi će je sačekati kad se vrati, i ona to zna, ali odlučuje da ne navaljuje.

Pošto je odvela oca u krevet, prenela glomazni, bežični fiksni telefon na noćni stočić i rekla mu da je zove ako mu bilo šta zatreba, kreće napolje.

Vrelina je strefi kao zid od cigle. Ni pakao ne može da se uporedi s letom u Kansasu. Iz više razloga. Vozi očev ford eskort glavnom ulicom i parkira se u garaži ispod stanice. Osoblje je malobrojno, *neiskusno*, rekao je šerif na intervjuu preko *Zuma*. Tvrdio je da bi im značilo ako bi im se pridružila pošto ima iskustva u vojnoj policiji.

U zgradi stanice je još gora žega. Žena za šalterom izgleda zna da Popi dolazi, pa ustane. Objašnjava da se klima pokvarila; nije uvek ovako grozno, dušice. Zove se Margaret. Svi se raduju što Popi dolazi, kaže. Priča kako je Popin divni stariji brat – mesna zvezda koja, posle jedne sezone u En-Bi-Ej ligi, sada koristi šarm za prodaju automobila – dao njenom nećaku odličan popust na ford F-150.

Popina kancelarija je dosta pristojna. Nameštaj je od iverice, ali je čista, a prozor gleda na parking. Kompjuter je star, ali će poslužiti.

U rancu je donela samo nekoliko stvarčica. Plastičnu kutiju s ručkom, uramljenu fotografiju koju će staviti na sto

– sliku porodice iz boljih vremena, s njene oproštajne žurke pre nego što je otišla na osnovnu obuku – i punjač za telefon.

Bulji u gole bele zidove, pita se je li trebalo da donese nešto da razbije jednoličnost, ali pretpostavlja da Bijonsin poster ne dolazi u obzir.

Šerif Volton promoli glavu unutra. „Jesi li se smestila?“

„Da, gospodine“, kaže ona.

„Nije ti ovo vojska. Nema više potrebe za tim 'gospodine'. Slobodno me zovi Ken.“

„Izvini, navika...“ Ona se osmehne, pokušava da ne deluje poraženo što ju je život doveo tu gde jeste. Zamišljala je da će, kad više ne bude služila svojoj zemlji – a ispostavilo se da to podrazumeva pregledanje legitimacija na glavnoj kapiji baze – postati agentkinja Ef-Bi-Aja i hvatati mafijaše, teroriste i serijske ubice.

Usledi duga tišina. Šerif Volton – *Ken*, podseća ona sebe – deluje kao ljubazan komšija. Možda zbog prezimena, ali uz tu nepoređenu sedu kosu i bore oko dobrodušnih očiju podseća je na oca iz beskrajno repriziranih *Voltonovih*, koje je majka gledala s njom kad je ona bila mala.

„Kako ti je tata?“ Šerif i njen otac su zajedno služili vojsku u Zalivu. Popi zna da je zapravo zbog toga dobila posao.

„Doktor kaže da je dobro, iako je malo mrzovoljan.“

Šerif se tiho nasmeje. „Da nije, zabrinuo bih se.“

Popi se tek nejasno seća šerifa iz vremena kad je bila mlađa. Ipak, koje dete se preterano zanima za prijatelje svojih roditelja? Na polici iznad kamina stoji fotografija mnogo mlađeg Kena Voltona s tatom i još jednim ratnim drugom.

„Danas ti je odličan dan za početak“, kaže šerif Volton. „Zapravo se zbiva nešto zanimljivo.“

„Stvarno?“, pita Popi.

Šerif podigne pametni telefon i glavom joj da znak da pođe za njim. „Neki kreteni s *Jutjuba* su našli vozilo potopljeno u jezero Sankečer.“

Možda se posao neće sastojati samo od kazni za preko-
račenje brzine i vožnju u pijanom stanju.

„Misle da je to automobil Lore Palmeto?“ Na mesnim vestima se neprestano govorilo o tinejdžerki koja je pre dve nedelje nestala u okrugu Plat, na samo petnaest minuta odatle.

Šerif vrti glavom. „Auto je dole već dugo. Nadrljaćemo, jer je naš tim pretražio jezero pre pet godina i ništa nismo našli.“

Popi istog časa shvata.

U pitanju su kola Alison Lejn.

TREĆE POGLAVLJE

Na putu do jezera Sankečer Popi sedi pored šerifa, na suvozačkom sedištu, i gleda snimak na *Jutjubu*. Firma *Davnašnji zločini*, koja se izgleda sastoji samo od dvojice tipova s pontonskim čamcima i sonarnom opremom, pre dva sata je postavila snimak na internet.

Na ekranu čovek kom vilicu uokviruje uzana traka brade sedi u čamcu i govori tihim šapatom. Pokaže na monitor laptopa i kaže: „Dole je nesumnjivo neki auto. Moram da budem tih zato što meštani znaju da tražimo automobil Lore Palmeto i ne želim da dižem frku.“ Kamera se okreće prema obali, gde nekoliko slučajnih posmatrača gleda šta se zbiva na vodi. „Znamo da je policija pretražila jezero, ali mi imamo bolju opremu i mnogo iskustva – pomogli smo da se reše trideset dva stara zločina.“

Ekran se zacrni, što označava prolazak vremena, a onda kamera pređe na njegovog kolegu u ronilačkom odelu, koji upravo izranja iz vode. Svečano digne pogled ka bradonji u čamcu i, uz malo očigledne teatralnosti, kaže: „Moramo da pozovemo nadležne organe.“

Popi pauzira snimak.

Šerif razdraženo vrti glavom. „Naravno, okačili su ga na internet pre nego što su 'pozvali nadležne organe'.“ Skreće na zemljani put kroz šumu, koji izlazi na omanju čistinu blizu jezerske obale. „Hriste bože“, kaže šerif.

Popi pogleda kroz prozor. Policajac u istoj govnojivosmedoj uniformi kao i Popi dere se u lice onom tipu s trakastom bradicom, onom sa snimka.

Šerif iskoči iz kola, a Popi za njim.

„Kajle, prestani“, kaže šerif mirno.

Policajac Kajl Dobs – Popi ga se seća s razgovora za posao preko *Zuma* – steže pesnice, strelja pogledom bradatog. Tek što Popi pomisli da će ga Kajl udariti, on se okrene i besno se udalji. Neko iz bradonjine ekipe stoji metar-dva dalje i sve snima.

Popi pažljivo posmatra šerifa. Ken Volton zrači spokojem, nije sklon da se oko bilo čega uzrujava, čini se. U Iraku su Ken i Popin otac zajedno bili u protivbombaškom odredu, što zahteva staloženu narav.

Bradati deluje uznemireno. „Ne pokušavamo da ocrnimo vas, već sam mu rekao. Samo hoćemo da porodicama pružimo nekakvu utehu.“

Šerif klima glavom. „Pomoćnik Dobs je ujak Lore Palmeto“, kaže im. „Lora je dete njegove mlađe sestre. Roditelji su čuli da ste nešto našli i...“

„U, jebem ti...“, kaže bradati. Rukom daje znak malom kamermanu da prekine snimanje. Neće prikazati kako su nagovestili porodici Lore Palmeto da je na dnu jezera njen automobil. Na *Jutjubu* nisu pomenuli da su kola be-em-ve, a Lora je vozila razdrndanu hondu.

Šerif stavi ruku bradonji na rame i kaže: „Sinko, znam da ste hteli ispravno da postupite.“

„Mislite da je ono auto Alison Lejn?“, pita bradati.

Šerif klima glavom. „Važnije pitanje jeste ko su dvojica mrtvaca koje ste našli unutra.“

ČETVRTO POGLAVLJE

FILADELFIJA, PENSILVANIJA

Baš dok se otiskuje od mola u ribarskoj barci, Šejnu O'Liriju zavibrira telefon u džepu. Na ajfonu se pojavi Džininu lepo lice. Zauzet je, ali uvek se javi kad ga zove Džina.

„Ćao, lepojko.“

Džina samo pređe preko komplimenta, ali joj čuje osmeh u glasu.

„Zvuči kao da je baš vetrovito“, kaže. „Gde si?“

„Čazu je trebala pomoć oko kuće na jezeru. Kod njega smo u čamcu.“

Čaz nešto prčka oko motora i ne obraća pažnju na O'Liriju.

„Pozdravi ga“, kaže ona. „Smrkava se. Pazite se, vas dvojica.“

O'Liri klimne glavom, ali ništa ne kaže. „Srce, možda mi uskoro nestane signala. Je l' sve u redu?“

„Zapravo imam dobre vesti.“

„Stvarno?“

„Antonija su pozvali na neku žurku večeras.“

Njihov trinaestogodišnji sin je u poslednje vreme povučen, depresivan, i Džina se grize zbog toga.

„Super vesti. Vidiš, rekao sam ti, samo je pitanje vremena kad će naći društvo u novoj školi.“

„Nadam se.“

O'Liriju pada majušni kamen sa srca. *Nadam se*. Kao što kažu, ne možeš biti srećniji od svog najnesrećnijeg deteta. A Entoni im je *jedinac* i Džini je on sve na svetu.

„Reci mu da ne preteruje s pićem“, kaže O'Liri. „I, kao što je govorio moj čale kad smo pričali o devojkama, ništa ispod pojasa.“

„Ma daj“, kaže Džina nestašno. „Nije on takav dečko.“

„Znam da nije. Zezam se.“

„I nešto se ne sećam da si se ti pridržavao tog pravila kad smo bili klinci“, kaže Džina.

O'Liri se osmehne. „Za sve su krive one tvoje uzane farmerke.“

Džina se kikoće. „Stvarno misliš da će se snaći? Želela sam da upiše tu školu i...“

„Nemoj opet da počinješ. Ta škola je bila dobar izbor. Ti si sjajna mama. Biće on dobro. Videćeš.“

„Kad se vraćaš? Nedostaješ mi.“

„Lezi, nemoj me čekati. Ali šta kažeš da izađemo sutra uveče? Nas dvoje, sami.“

„Baš bih volela.“

„Nađi one stare farmerke...“

Džina se opet kikoće. Bože, koliko on voli taj smeh.

„Dušo, prekidaš mi se, moram da idem. Reci Entoniju da se lepo provede.“

„Volim te“, kaže Džina.

„I ja tebe, lutko.“

O'Liri strpa telefon u džep.

Čaz vozi čamac i pravi se da ne sluša. Seda kosa mu leprša na naletima vetra. Jasno se vidi koliko mu je godina, čak i pri milostivoj svetlosti sutona.

„Deca“, kaže mu O’Liri.

Na Čazovom licu se ukaže radoznalost. „Nešto se zbiva s Entonijem?“

„Znaš da smo ga prebacili na Akademiju. Jebeni mali bogataši. Nije mu lako.“

„Opasno dobra škola.“

„Jeste, toliko je dobra da neće ni po kome da joj daju ime. Na informativnom razgovoru su rekli da nijedna osoba to ne zaslužuje, ako mi veruješ; kakvo lupetanje. To me je koštalo dovoljno da sagrade salu za fizičko, a takođe su mi jasno stavili do znanja da na njoj neće stajati moje ime.“

Čaz klima glavom kao da mu je sve jasno.

„Svejedno, samo zamisli, moje dete – poteklo od mene, kog su u desetom razredu izbacili iz škole...“

Čaz se tiho zacereka. „Sećam se. Otac ti je *popizdeo*. Podseti me, zašto si ono beše slomio nos nastavniku fizičkog?“

„Većito je saletao devojčice – u to doba ih je bolelo dupe da bilo šta preduzmu po tom pitanju. A onda je probao da izvaćari devojku koju nije trebalo da dira.“

Čaz se osmehne. „Čudi me da mu Džina nije sama slomila nos.“

„I mene. Ali zaboje mog čaleta za kavaljerstvo.“ O’Liri se na tren priseća batina koje je zbog toga dobio. „U svakom slučaju, drugari iz razreda su pozvali Entonija na žurku. Tako da, možda...“

„Odlično. On je dobro dete.“

„Ma jeste, samo se brinem, znaš. Imam najveću kuću u okolini, a niko od ovih majmuna iz Ajvi lige* nas nikad nigde ne poziva. Prosto ne želim da moje dete ispašta zato što sam ja to što jesam, zato što...“ On začuti usred rečenice.

„Sigurno će se sve srediti.“

* Grupa američkih univerziteta gde studira društvena elita. (Prim. prev.)

Dvadeset minuta kasnije, daleko od obale, Čaz usporava, pa zaustavlja čamac.

O'Liri gleda Čazovu siluetu. „Je l' bude lakše kasnije? Ova briga zbog dece?“

Čazu se otme smeh, pa slegne ramenima. „Poznaješ Patrika; šta ti misliš?“ Čazov sin radi za O'Lirija i stvarno je usijana glava. Prgaviji je nego što je čak i O'Liri bio s dvadeset i nešto.

„A moj čale?“, pita O'Liri. „Bio si mu desna ruka. Je l' se on nekad sekirao zbog nas dece?“

Čaz okleva.

„Zajebavam te“, kaže O'Liri.

„Bila su to druga vremena“, kaže Čaz; čak i sada staje u odbranu O'Lirijevog surovog oca.

„Entoni je drugačiji nego što smo mi bili“, kaže O'Liri. „Nežan dečak.“

„I meni moj unuk tako deluje.“

„Nežni dečaci su dar koji ne zaslužujemo“, kaže O'Liri. Čujno uzdahne. „Hajde da obavimo ovo.“

Čaz staje u centar čamca. Strgne ćebe koje prekriva veliku masu smeštenu u sredini.

Čak i u mraku vide se beonjače čovekovih razrogačenih očiju. Počinje da stenje iako su mu usta prepleljena širokim selotejpom. Čaz se sagne, proverí lance koji ovoga vezuju za teške betonske blokove.

O'Liri klimne.

Čaz kaže: „Da ga pustimo da kaže poslednje reči?“

O'Liri odmahuje glavom. „Ako bez moje dozvole radiš na mojoj teritoriji, nema poslednjih reči. Dobiješ ono što ti sleđuje.“

„Njegovi će uzvratiti udarac“, podseća ga Čaz.

„Samo ih čekam.“ S tim rećima, Čaz i O'Liri šćepaju čoveka za mišice i bace ga u vodu.

PETO POGLAVLJE

LEENVORT, KANZAS

Oko deset uveče Popi se vraća kući posle prvog dana na poslu. Umorna je i gladna. Proteklih dvanaest sati provela je na jezeru Sankečer pomažući da se postave visoki paravani koji će zakloniti prostor od novinara i telefonskih kamera dok kamion šlep-službe bude izvlačio automobil iz vode. Noge su joj mokre od gicanja oko vozila, koje je prekrila ciradom kako niko ne bi video šta je unutra. Ni sama nije želela da pogleda, ali nije mogla izbeći jezivi prizor: ostatke dve osobe – po odeći sudeći, činilo se da su muškarci – na prednjim sedištima. Nije videla šta je pozadi, ali u trećem snimku na *Jutjubu* – firma *Davnašnji zločini* ih je razvukla i objavljivala je jedan po jedan, da uveća napetost – objavili su da je pronađena ženska tašna. Ipak, nije bilo Alison Lejn.

Uprkos navodnoj brizi za porodice žrtava, bradonja je objavio snimak pre nego što su uspeli da uđu u trag Alisoninom ocu. Ako je verovati gradskim tračevima, njen nestanak ga je smrvio i uskoro nakon otmice on se povukao u samoću.

Popi pogleda u frižider i uzdahne. Izvadi gotovo jelo iz zamrzivača, pa skine kartonski omotač, probuši celofan viljuškom i ubaci ga u mikrotalasnu.

Čuje televizor i odlazi u dnevnu sobu. Otac je zaspao u ofucanoj fotelji, sa omotima brze hrane na stočiću ispred sebe. Eto šta biva kad zamoli Daša da spremi večeru. Ona gasi sportski kanal i pomaže tati da ustane. On u polusnu odlazi u spavaću sobu kao zombi.

U kuhinji Popi jede gumastu testeninu sa alfredo sosom, pa ide u svoju sobu. Prvi dan je bio pun raznoraznih dešavanja. Bolje to nego da je dosadno, verovatno. Skida uniformu. Čarape joj smrde na jezero. Opet se priseća ljudskih ostataka vezanih pojasom na prednjim sedištima be-em-vea.

Ko su bila ta dvojica? Jedan kostur je na sebi imao poslovnog odelo, drugi kožnu jaknu. Jesu li oni oteli Alison? Jesu li bili saučesnici Ubice s Misurija? Ili su iz nekog drugog razloga Alisonina kola bila kod njih – i oni mrtvi u njima? I gde je Alison?

Alison je išla u razred s Dašom; bili su dve godine stariji od Popi. Levenvortska srednja škola obuhvatala je sve socioekonomske grupe. Sam gradić, naročito poznat po ozloglašenom saveznom zatvoru, svakako je bio oštro podeljen. Alison je živela na onoj strani jaza gde su kuće bile velike, a automobili luksuzni. Popi, ipak, nije stanovala baš na drugoj strani. Njena porodica je bila na sredini. Tata je pristojno zarađivao kao zatvorski nadzornik u kaznenoj ustanovi. Dašu i Popi nikad ničeg nije manjkalo. Sećala se da je Alison pripadala popularnom društvu. Lepa, pametna i imućna. Ipak, nije bila kao druge devojke, koje su prikazivale lažno glamurozne živote na društvenim mrežama. Delovala je nekako prizemno i praktično.

Da li je Alison poznavala muškarce u kolima? Ako jeste, odakle? Popi pokušava da se seti Alisoninih školskih drugova. Uglavnom je provodila vreme s Rajanom Ričardsonom. Šta li je s njim bilo? Daš verovatno zna, igrali su u istom timu. Obojica su bili zvezde: Daš i Munja. Bilo je to pre samo pet godina, ali se čini duže.

Nedugo pre Alisoninog nestanka, seća se Popi, bio je viralan neki snimak na kom je bila i ona. Popi dohvata laptop s noćnog stočića. Otvara ga i gugla Alisonino ime. Prvih deset rezultata pominje Ubicu s Misurija: žrtve Ubice s Misurija – gde su tela? Da li je ona bila prva žrtva Ubice s Misurija? Sve nestale devojke.

Sužava potragu, gleda samo slike. Prvi rezultati su sve jedna ista, neoštra fotografija Alison, izvučena iz viralnog snimka. Popi pronalazi snimak i pušta ga.

Snimak se drma, načinjen je telefonom. Popi prepoznaje pozadinu: travnjak pored glavne zgrade srednje škole. Velika grupa mladih stoji neobavezno raspoređena ukrug. Osoba koja snima gura se kroz gomilu. U sredini kruga su trojica klinaca – jedan za tridesetak centimetara niži od druge dvojice. Veći dečaci drže ranac onom malom izvan domašaja i dobacuju se njime preko dečakove glave. Popi se u mislima vraća u srednju školu – kako su se zvali ovi veći? Bili su braća i bili su nesnosni, seća se. Ben i Zak Kako Beše.

Na snimku zezaju manjeg dečka, a oko njih se okuplja sve veća gomila dece iz škole.

Na kraju onaj mali – kako se beše zove? – gurne Zaka. Popi je u to vreme nekoliko puta odgledala snimak, ali ga nikad nije pažljivo proučavala. Sada se usredsredi na dečakov izgled. Na licu mu se delimično vidi užas a delimično izraz koji govori: *E sad mi je dosta*. To nije bio prvi put da ga Ben i Zak kinje. Koliko li je hrabrosti trebalo malom da im se

suprotstavi... Popi u mislima sevine slika nadređenog oficira kog je tresnula pesnicom pravo u nos posle meseci i meseci neprimerenih opaski, neželjenih startovanja i onoga što je prevršilo meru – kad ju je uhvatio za dupe. Dobila je časno razrešenje dužnosti – ako ništa, da bi vojska izbegla istragu o seksualnom uznemiravanju. Svejedno, to ju je porazilo.

Snimak se bliži delu koji je postao viralan. Zak očito ne voli kad njega neko gurne. On snažno odgurne sitnijeg dečka i mali se zatetura pravo u Bena. Guraju ga od jednog do drugog sve dok ovaj ne tresne na zemlju. U odgovor na to, Ben istresa dečakov ranac na travu. On i brat se smeju.

Gomila žagori, uzbuđena zbog predstave koja se odvija pred njima.

A onda Alison Lejn – ta lepa, doterana i pomalo sićušna devojka – na mrtvo ime isprebija Bena i Zaka. Za početak ukrućenom šakom udara Bena u vrat, čime ga istog časa onesposobi. Zatim zabija koleno Zaku u prepone, a onda ga snažno nagazi.

Potom pomogne sitnijem dečku da ustane dok još neki klinici – koje je njena neustrašivost ohrabrila – skupljaju njegove stvari i pakuju mu ih u ranac. Nema aplauza, kao što bi se desilo na filmu. Svejedno, Popi nikad u životu nije videla takvo junačko delo. Za vreme čitavog događaja Alisonino lice se jasno vidi samo u jednom kadru, dok pomaže dečku da se progura kroz gomilu i usput izbija telefon iz ruke onom ko je snimao.

Popi zaustavlja snimak. Nikad zapravo nije dovoljno cenila Alison Lejn. Pre otmice snimak je uglavnom služio kao zabava. Ponese te nekakvo oduševljenje dok gledaš mladu ženu kako mlati siledžije. Ipak, sada Popi uviđa da se Alison ne može svesti samo na lepo lice i popularnost.

U razmišljanju je prekida zvuk nekakvog kretanja. Spušta noge s kreveta da obiđe oca. U hodniku shvata da zvuk ne

dopire iz tatine sobe, nego iz nekadašnje Dašove. One koju je otac pretvorio u ostavu kad se Daš iselio. Svetlo je upaljeno.

Ona proviri kroz odškrinuta vrata; Daš sedi za starim pisaćim stolom, pretrpanim očevim glupostima. Pretura po kutiji za cipele.

„Nisam znala da si kod kuće“, kaže ona.

On se trgne, ne osvrne se odmah. Briše lice majicom.

„Prepala si me, bre“, kaže konačno. Kad se okrene, ona primećuje da su mu oči crvene kao da je plakao.

„Je l' sve u redu?“, pita ga.

Daš povremeno pati od napada depresije, ali je mislila da mu se psihičko zdravlje popravilo. Tako joj je bar otac rekao.

„Dobro sam ja“, kaže on s preteranom vedrinom. „Tražio sam neke stare slike. Celo društvo dolazi na petogodišnjicu mature.“

„Već patiš za starim danima, a samo je pet godina prošlo“, zeza ga ona. Zaviruje u kutiju; čini se da je puna starih fotografija i drugih uspomena.

Daš vrti glavom i zatvara kutiju od džordanki, pa je vraća na policu.

„Hoćeš li se u onoj prikolici voziti na maturu?“, zapita Popi i osmotri njegovu staru kacigu. Daš i tata su restaurirali čudni, stari motocikl za koji je sa strane prikačeno vozilo s jednim točkom. Popi se u toj šklopociji provozala jednom i nikad više.

„Ej, to čudo je bilo baš super.“

„Nek ti bude.“

„Kako je prošao prvi dan?“, pita on ustajući i blago je gurka napolje iz svoje sobe.

„Jesi li čuo za kola Alison Lejn?“

„Aha. Telefon mi ceo dan zvrnda. Sumanuto. Ko su ti mrtvaci u autu?“